

V I N N Ý

K M E N

Občasník Brněnské diecéze

číslo 6

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“

J 15,5

Sestry a bratři v Kristu, milí přátelé.

Náš diecézní „občasník“ Vinný kmen vstupuje do svého třetího ročníku. Jak jsme Vás již minule informovali, chceme postupně tento občasník rozšiřovat o nové rubriky. Již v tomto čísle tedy najdete například odkazy na zajímavou literaturu, anebo několik informací o kulturních akcích, které bude možno v prvních měsících roku 2012 shlédnout.

Není to to jediné, co bychom chtěli nadále přinášet. Není ale samozřejmě v silách pár jednotlivců získat informace o všem, oč by bylo dobré a zajímavé se podělit. Proto budeme vždycky vítat Vaše podněty, návrhy a informace, o které bychom mohli Vinný kmen obohatit.

Těšíme se na spolupráci s Vámi a přejeme hodně Božího požehnání do práce i do osobního života.

Za redakci Vinného kmene

Miroslav Kubíček

Obsah

Slovo bratra biskupa P. Šandery	4
K výročí církve a o čtení znamení času... (<i>biskup P. Šandera</i>)	6
Zjevení Páně jako pošta pro tebe (<i>Z. Kovalčík</i>)	7
Křesťanský půst (<i>J. Sladký</i>)	11
Zamyšlení k Velikonocům 2012 (<i>M. Vostřel</i>)	13
Dějiny rané Jednoty bratrské (1457-1494) (<i>J. Sladký</i>)	15
Stránky pro děti	18
Stránky pro mládež	20
Můj život s hudbou (<i>rozhovor s br. Zdeňkem Kovalčíkem</i>)	22
Doporučujeme... ..	27
Pozvánky	30
Informujeme... ..	31
Proběhlé akce	33
Výročí a narozeniny	34
Datový plán	36

Slovo bratra biskupa

Začali jsem rok 2012. Každý rok se ptáme, ale letos možná obzvlášť. Jaký bude? Co přinese? Co se stane 21.12.? Bude konec světa? Jak to bude vypadat? Slyšíme to kolem sebe. Mayský kalendář a všechny spekulace kolem něj a zmatky. Všechny ty katastrofické scénáře a obavy.

Pravda, poslední léta nám vzala mnohé jistoty a připomněla křehkost naší globální civilizace. A tak se ani nelze divit pocitům nejistoty, strachu a otázkám, které si naši současníci kladou. A nakonec: Není pro nás, ve světě často až příliš zabydlené křesťany, nakonec i určitou lekcí slyšet lidi ze světa hovořit o konci a o tom jak se na něj připravit?

Co k tomu všemu můžeme říct? Jistě nic nového ani senzačního, nýbrž svědčit o své víře, podle níž svět a všechno dění má ve svých rukou Pán, Kristus – zabitý Beránek z Apokalypsy. On se stal vládcem, vykladačem a završitelem lidských dějin. On má ve svých rukou onen svitek (*Zj 5, 8*). To je ta nejlepší zpráva. My neznáme dne ani hodiny. Vždyť i andělům to zůstává skryto. Ale ať se stane cokoli, vždycky to bude v rukou Pána. Nikde nemáme dočinění s anonymními silami dějin či kosmu, ale s Pánem, který se za nás vydal na smrt a prošel si tím nejhorším – z lásky ke všem lidem a celému stvoření. S ním i my můžeme projít velkými zkouškami.

Možná, že nejdůležitější slovo do tohoto roku je prosté: Nebojte se. Nebojte se a dělejte, co dělat máte. Hledejte spravedlnost. Držte se toho, co je dobré a pravdivé. Nenechte se zmást různými fámami a strachy. Prostě se držte Pána.

Nevíme, co se stane 21. 12. 2012 či kterýkoli jiný den. Není to vůbec důležité. Hlavně, abychom osvědčili svou věrnost, pama-tovali na Ježíše a byli připraveni. A to vždy. Každý den a každý rok. Tak tedy ještě jednou **NEBOJTE SE!**

Všechno dobré do nového roku!

Petr Šandera, biskup

K výročí církve a o čtení znamení času...

8. leden 1920. Pro nás důležitý den. Ale co naše okolí? Koho by dnes vzrušil vznik nějaké církve! A k tomu ještě před více jak 90 lety! Církev jako instituce stojí a padá se zájmem či nezájmem lidí o ni a o její dílo. Už nikdy se nepodařilo tak probudit zájem lidí o církevní věci jako tenkrát. Proto máme už léta naše církevní výročí spojeno s otázkami: Co dnes? A jak dál? V katolické církvi se už od koncilu hovoří o potřebě a umění číst znamení času. Je to vlastně Ježíšův výraz z *Mt 16, 3*, Ježíšova otázka. Neumíte číst znamení času? Umíme my? Co může číst z naší doby? Jací jsou naši současníci? Jací jsme my? Jaké cesty Bůh otevírá?

Hodně se toho řeklo a napsalo o nedůvěře současného člověka k jakýmkoli institucím – zvláště tradičním náboženským, jako jsou velké církve. Před 90 léty lidi toužili najít tu správnou církev. Dnes jejich potomci mají pocit, že žádnou církev nepotřebují. A přitom nelze říct, že by jim duchovní věci byly úplně lhostejné. Tuší, že něco musí být nad námi. Tomáš Halík mluví a píše o plaché zbožnosti českého člověka a o Zacheích schovaných v korunách stromů. Chtějí se zpovzdálí dívat. Do ničeho se nenamočit. Nevázat se. Jen se dívat. A snad hledají to, co je hodnověrné. Naplněné. Co uvidí, když se podívají na nás, na Církev československou husitskou? Kým jsme pro Boha, ale taky pro okolní svět? Co nás – odpuštěte to slovo – angažované křesťany fascinuje na evangeliu? Hoří v nás Kristovo slovo? Kéž by hořelo!

Jakou řečí mluvíme? Přejít tenkrát z latiny na češtinu nebylo asi zas tak těžké. Ale najít současnou řeč, kdo dokáže? Co kdybychom inspirováni příkladem zakladatelů společně zkoušeli překládat evangelium do současné řeči? Jednoduše. Krátce. Jasně. Přímočaře. Bez zbytečných nánosů. Proč to nezkusit? Kéž nám k tomu nechybí pomoc Ducha!

Všechno nejlepší k církevním narozeninám

přeje

biskup Petr

Zjevení Páně jako pošta pro tebe

kázání ke Zjevení Páně

Iz 60,1-6; Mt 2,1-12

6. leden je vpravdě dnem velesvátečním, kdy stojí za to zastavit se a pohlédnout k zjevené naději. Žijeme ve světě z velké části poničeném necitlivými zásahy lidí, ve světě zmítajícím se ekonomickou krizí, ale také krizí mezilidských vztahů. Z toho plynou obavy z budoucnosti. **Je nějaká perspektiva? Má život smysl?**

Podobné otázky si kladly v 6. století před Kristem zástupy vracející se z vyhnanství Babylónu. Jejich návrat a první léta neby-

ly vůbec skvělé a zářivé, ale naopak temné a skličující. Prožívali tíseň z chudoby i z pohledu na zbořeninu své pýchy – chrámu, hrozilo jim opětovné nebezpečí ze strany nepřátel. To vše mohlo vésti k domněnce, že Boží ruka pro spasení je krátká. Ale Boží lid tu dostal nové zaslíbení: vzpamatujte se, hlavu vzhůru, místo temnoty přijde světlo, místu chudoby a poníženosti přijde naděje. Zazněla úžasná výzva. Hospodinova velebnost září nad tebou. Povstaň. Mnohé národy budou kráčet v Božím světle. Strádání pomine, Jeruzalém zaleje svět pokojem. A tak se v určeném čase dalo vše do pohybu: karavany velbloudů, lidé s dary – vpravdě nejvzácnějšími, co v té době bylo – dary královskými, ale také s dary nepatrnými – dary rtů proseb o pokoj, dary skrze vyznání Hospodinovy slávy. Tehdy dávno před Kristem se ukázalo – že Boží plán zahrnuje všechny národy – všichni jsou povoláni k tomu, aby byli ozářeni světlem nebeského Jeruzaléma a přítomností Boha, jenž přebývá uprostřed svého lidu. Je to sám Bůh, který světu i lidem stane se majákem, aby svět i lidé v něm ze všech časů a míst dopluli jako loď z dobrodružné plavby do přístavu míru. To se naplnilo podle očekávání proroků v čase Kristova narození, kdy přišlá spása byla představena vyvolenému národu i pohanům. A to v malém dítěti toužebně po staletí očekávaném, aby byly zbořeny bariéry mezi lidmi, národy a státy, aby zavládla jednota, po které člověk marně toužil a marně o ni usiloval. To, co lid postrádal, přišlo, bylo a je zjeveno v Ježíši Kristu. A to je vzácným darem, který musíme rozpoznat a pak plně s vděčností přijmout. Včera – ale i dnes – co svět světem stojí. POŠTA PRO MNE I PRO TEBE.

A k tomu rozpoznání nám pomáhá konkrétní událost popisovaná evangelistou, která započala v dalekých krajích na východě, kde se předávala moudrost věd, tedy také astronomie – hvězdopravectví. Mohutné věže – zikkuraty, na něž vystupovali badatelé, aby pozorovali oblohu – hvězdy, postavení planet. Byli svědky podivuhodné skutečnosti, o nichž ani dnešní astronomové nepochybují – svit záře – jako zjevené znamení. A to řečeno současným jazykem díky záři, kterou vydávala konjunkce planet. Hvězdoprav-

ci – mudrci – mágové se pak dali na pochod, byli vedeni hvězdou ke Kristu, hvězdou, která byla symbolem Mesiáše – jak čteme ve 4. knize Mojžíšově: Vyjde hvězda z Jákoba, povstane žezlo z Izraele. (*Nu 24, 17b*) Vedle Božího znamení – hvězdy je průvodcem ke Kristu Písmo svaté – průvodce k nalezení Krista. Např. text z proroka Micheáše – který je vřazen do evangelního vyprávění. Znalci Písma na Herodovu otázku, kde se má Mesiáš narodit, odpověděli, že v Betlémě – neboť prorok napsal: „A ty, Betléme, v zemi judské, zdaleka nejsi nejmenší mezi knížaty judskými. Neboť z tebe vyjde vévoda, který bude pastýřem mého lidu – Izraele.“ (*Mi 5,2*) Hvězda a její jas – poselství Písma tedy přivedly mudrce ke Kristu. Událost jejich setkání s Herodem nasvědčuje, jak je moc vládnoucích tohoto světa krutá, jak se ve své síle a moci cítí být ohroženi. Jak se přčasto bojí o své prebendy, o své postavení a nestydí se užít nekalých prostředků k tomu, aby si udrželi svou moc. Tak bylo, jest a bude. Herodes král byl Idumejec – potomek Ezaův – i to jakoby znásobuje nepřátelství a potvrzuje slovo – přišel do vlastního, ale vlastní ho nepoznali a nepřijali. Úklady Herodovy a jeho lstivost předznamenávají úklady mocných v soudním procesu s Ježíšem Kristem. Touha smazat Spravedlivého a s ním i spravedlivost nezná mezí. Jen vzpomeňme na diktatury XX. století. Herodes – jako další krutovládci v dějinách – na oko prokazovali laskavost, vmlouvali se. Slibovali – ale za tím vším připravovali zkázu. Ježíši Kristu, Boží vládě, pokoji mezi lidem. A tak tomu, kdo konečně přišel, aby zachránil, hrozila záhuba. Král se ho snažil najít, aby ho usmrtil. Záře hvězdy přináší ale dobrou zprávu pastýřům, třem mudrcům i všem toužícím po pravdě. To dítě musí vzít na sebe podobu vyhnance, uprchnout do Egypta, aby z Egypta přineslo vysvobození. A to přináší na svět onen Mesiáš – zároveň toužebně očekávaný, navštívený, obdarovávaný královskými dary, ale i odmítaný, nenáviděný. Jeho korouhví, až přijde čas, stane se kříž – potupné znamení, jež se promění ve znamení spásy. Ježíš se zjevuje jako znamení – které někteří odmítají, zatímco jiní je hledají a přijímají s otevřeným srdcem.

Tak jej přijali první reprezentanti pohanů ve světě – tři mudrci – kteří Kristu královsky holdovali. Svit hvězdy je dovedl na místo, kde v prostém chlévě zářilo Světlo ze Světla, oni mohli popatřit na toho, kdo zachraňuje, kdo je dárcem života, kdo má moc od nebeského Otce, kdo převede přes hranice smrti, kdo potře zlo světa i Zlého. Popatřit na takového, to je přece důvod k radosti. Důvod ke královskému holdu, k pokleknutí před Pánem na kolenou, k přinesení vroucích obětí díky a chval za Dar darů, kterého se světu dostalo. Tři mágové tak učinili, neboť v onom dítěti rozpoznali pravého Mesiáše. Ukázalo se, že úklady světa, zlých lidí nic nezmohou proti Boží moci a Božímu vedení. Mudrci splnili to, co si předsevzali a pak minuli Jeruzalém. Kontakt s Ježíšem Kristem je proměnil, stejně jako proměnil a proměňuje v dnešním čase všechny hledající, kteří objevili úžasné Světlo do temných dnů. Kristus jim nabídl novost hodnot, vztahů, životní orientace, a ty dostaly v Něm jasný směr a cíl. Ti mudrcové to zakusili při kontaktu s novým Mojžíšem – a víc než Mojžíšem – a rozhodli se správně. Nevrátili se k starému způsobu života. Vybrali si požehnání. Stejně tak máme tuto šanci i my. Přijmeme-li Krista a skloníme-li se s pokorou před ním jako murdcové – budeme s ním jedno ne proto, abychom mohli věřit, nýbrž proto, že jsme uvěřili. Tak napsal sv. Augustin. Událost Zjevení Páně je další přelomovou událostí v dějinách spásy. Dává i dnes úžasnou šanci – obnovuje jednotu národů rozptýlených – dodává naději národům zkušným i nám leckdy zmítajícím se v křečích nejistot a strachu. Proto i my skloňme se před Pánem, přinesme mu dary čistých, důvěřujících srdcí. Dary díky a chval, dary v podobě rozhodnutí žít v Kristu a s Kristem nově, v lásce a v naději.

Amen.

Zdeněk Kovalčík
farář ve Zlíně

Křesťanský půst

Dnes se zamyslíme nad jedním z tzv. skutků spravedlnosti, tedy nad mnohdy samotnými věřícími opomíjeným půstem. Zvláště u Židů v době Kristově byl půst vedle skutků milosrdenství a modlitby důležitým projevem zbožnosti a spravedlnosti. V té době existovaly různé druhy postů - od povinných závazných pro celé izraelské společenství až k postům soukromým vesměs motivovaným osobní niternou potřebou. Jenomže i těchto jistě záslužných projevů zbožnosti dokáže člověk zneužít. Vždyť již prorok Izaiáš upozorňuje na rozdíl mezi pravým a nepravým postem (viz Iz 58, 4-7).

Pokusme se v tuto chvíli zaměřit na výše zmíněný rozdíl v duchu Ježíšova slova o půstu z Horského kázání (viz Mt 6, 16-18). Opravdový půst, takový, který má mít své místo ve zbožnosti každého věřícího, nemá být okázalý a nesmí být vystavován na odiv ostatním. Pokud se rozhodneme držet půst, neměli bychom se s tím příliš chlubit. Jenom pokrytci se rádi chlubí půstem, rádi ukazují ostatním své utrpení, snad aby získali pocit, že jsou lepší, zbožnější než ti ostatní, a nebo prostě chtějí být zajímavými.

Stejně jako u skutků milosrdenství a modlitby, jde v půstu o to, abychom neměli tendenci přenášet zbožné city a vnitřní prožitky jen na vnější vzezření či postoje. To znamená nenasazovat si na tvář pomyslnou „masku vážnosti“ a hlavně si nemyslet, že tímto způsobem plníme „spravedlnost“. Člověk, který chodí po světě s onou „maskou vážnosti“, bude jistě vypadat vážně, ale uvnitř nebude nic pociťovat. Pán Ježíš však ukazuje na pravý projev půstu – tedy na jeho vnitřní charakter. Svým posluchačům radí, aby se během půstu netvářili utrápeně, aby nezanedbávali svůj vzhled,

ale naopak potřeli svou hlavu olejem a umyli svou tvář. To znamená nedávat vůbec na odív svůj vnitřní stav. Navíc pomazání hlavy a tváře olejem bylo v té době znakem radosti a mimo jiné to bylo v den půstu zakázané. Pán Ježíš zde rozbíjí jakékoliv zákonické duchovně prázdné náboženské zvyklosti a obyčeje. A tak ten, kdo chce držet půst, nebude na svém zevnějšku nic měnit.

Je smutné, že lidé v dnešní době se například v čase smutku málokdy postí, zato však nosí černé oblečení, kterým chtějí vyjádřit své vnitřní pocity. Nicméně černé oblečení nemusí, ale bohužel může být jen pro podívanou. Často je to vidět na pohřbech, kdy po smutečním rozloučení většinou následuje bohatá hostina ne nepodobná hostině svatební. Zde se ukazuje, jak málo ještě rozumíme podstatě Ježíšova učení. Proto, kdo bude chtít držet půst, ať se v něm zaměří především na Boha a ne na svět (lidi) kolem sebe. Máme se přece postit před Bohem a ne před lidmi.

Jiří Sladký
farář v Hrotovicích

Detail kříže sochaře Františka Bilka

Zamyšlení k Velikonocům 2012

motto: „Věřit Bohu znamená
spolehnout se na to, v co doufáme,
a být si jist tím, co nevidíme.“

list Židům 11,1

Asi souhlasíte, že Vánoce jsou, u většiny lidí, oblíbenější (pro svou poetičnost, nostalgii, roční dobu, dárky...) než Velikonocce, ač by tomu mělo být naopak; neboť jak říká král Šalomoun, v knize Kazatel (7,8): „*Lepší je zakončení věci než její počátek, lepší je trpělivost nežli povýšenost.*“ A právě o dobrém konci Kristova života, o veledůležitých zaslíbeních, velikonoční příběh pojednává. Nejde o nic menšího, než o otázku vzkříšení, o život věčný, o tu dobrou zprávu, že smrtí těla život člověka nekončí. A propos, dokážete naléznout v Písmu svatém, v Bibli, kde se o vzkříšení píše? Pokud ne, některá z těchto míst si společně připomeňme; pro poznání a povzbuzení své, či druhých, kteří by to – v příhodné chvíli – potřebovali zaslechnout...

Už starý Jób říká (kap.19): „*Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, ...*“ Další zmínku o vzkříšení ve Starém zákoně, nalézáme jak v Žalmu 73,23-24: „*Já však chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš...*“, tak u proroka Daniele (kap. 12,1b-3): „*V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize. Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze. Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy.*“

Zajímavý text k našemu tématu též nacházíme v knize deuterokanonické, druhé Makabejské (12,43-45): „ ... *Juda přitom myslel na vzkříšení. Kdyby nebyl přesvědčen, že padlí vstanou, bylo by zbytečné a marné modlit se za mrtvé. On však byl přesvědčen, že těm, kdo zemřeli ve zbožnosti, je připravena nejkrásnější odměna. To je vznešená a zbožná myšlenka – proto dal přinést smírcí oběti za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy.*“

V textech novozákonních je spousta míst kde se o vzkříšení nejen hovoří, mimo evangelia, samozřejmě, ale kdy i apoštolové sami mrtvé do života vrací; např. ve Skutcích apoštolských (20,8-12): „*Byli jsme shromáždění v horní místnosti, kde bylo mnoho lamp. Nějaký mladík jménem Eutychos seděl na okně, a protože Pavel mluvil dlouho, přemáhal ho spánek. Usnul a spadl z třetího poschodí a když ho zvedli, byl mrtvý. Pavel sešel dolů, sklonil se nad ním, objal ho a řekl: „Upokojte se, je v něm život.“ Pak se vrátil nahoru, lámal a jedl chléb, dlouho do rána s nimi rozmlouval a potom odešel. Chlapce přivedli živého a to je velice povzbudilo.*“

Asi nejzajímavější pasáží o budoucím vzkříšení těla uvádí apoštol Pavel ve svém 1. listu Korintským (kap. 15, verš 35 a další). Nejprve apoštol uvádí – jako podmínku – k darování těla vzkříšeného, smrt těla současného. Pak vyjmenovává podoby těl pozemských, rostlinných, živočišných ale současně zmiňuje: „*Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti vstává v moci. Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní. Je-li tělo přirozené, je i tělo duchovní.*“ Připomíná, že my, z prachu země, jsme podobni člověku Adamovi. „ ... *A jako jsme nesli podobu (obraz) pozemského, tak ponese i podobu nebeského. ... člověk jak je (tělo a krev) nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném. Hle odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni.*“ A závěr apoštolových slov je chvála Bohu, který nám dává vítězství nad smrtí skrze vzkříšeného Krista.

Podobnou útěchu a povzbuzení, do svých dnů příštích, nalézáme jak jinak, i v předposlední kapitole Bible, ve Zjevení Janově (21,3-4): „... *on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo.*“

Biblické texty vybral a uspořádal

M. Vostřel
farář ve Slavkově

Dějiny rané Jednoty bratrské (1457-1494)

Mgr. Jiří Sladký

4. Chelčického kritika sociálního rozvrstvení společnosti

V minulých člancích jsme se zabývali názory Petra Chelčického na společnost, válku a násilí. Dnes nás čeká poslední velmi důležitý blok Petrova učení - totiž kritika sociálního rozvrstvení společnosti. Chelčický se podrobně této problematice věnuje v traktátech O trojím lidu řeč a v Síti víry. Tvrdí, že dělení lidí na panstvo, kněžstvo a lid, které římská církev prohlašuje za křesťanské a především samotným Bohem ustanovené uspořádání, je ve své podstatě projevem pohanství, kdy se lidé nechali zmást antikristovou lstí. Přece všichni lidé jsou stvořeni Bohem v zásadní rovnosti. Nerovnost lidí tedy není Bohem chtěný záměr.¹

Všechny různé sociální skupiny v prvních dvou vrstvách vznikly důsledku Adamova pádu (prvotního hříchu). Zvláště patrné je to u šlechty, ke které patří negativní vlastnosti jako např. pýcha, rozmařilost, nemravnost či pohrdání prací. Stejně pohanský charakter vykazuje i měšťanský stav, neboť u nich se objevuje v rámci podnikání honba za stále většími zisky² doplňovaná lichvou. Navíc „prvotní hnací silou rozvoje měst je podle Chelčického kolektivní sobectví, s nímž se měšťané ohradí, vzájemně brání a v rámci své vnitřní jednoty nepřipouštějí jiné názory.“³

Co se týká duchovního stavu, ani ten neušel Petrově kritice. Každý člověk má totiž žít ze své práce, duchovní však podle Chelčického žijí z práce druhých lidí a to je biblicky nepřijatelné. Z některých zmínek v Chelčického traktátech lze usoudit, že i on sám se vzdal svého zemanského postavení a živil se zemědělskou prací jako obyčejný sedlák.⁴ Farářům však jde většinou jen o majetek a osobní prospěch, proto vymáhají různé daně a platy na poddaných. Navíc hrabivost kněží uvolňuje kázeň a vede k opouštění náročných pravd evangelia. Vrcholem veškeré „ohavnosti“ v církvi je prodávání církevních úřadů a služeb. Petr ve své kritice nešetří ani univerzitní mistry, kterým vytýká snahu zastřešovat toto nespravedlivé konání teoretickým (učným) zdůvodněním.

Opravdový křesťanský život odpovídající do důsledku nárokům evangelia, resp. jeho možnost, nachází Petr pouze v oblasti venkovského zemědělského života přirozeně s řemesly, která k tomuto způsobu života a práce patří. Ve městě taková možnost není, neboť města s jejich obchody jsou přímo živnou půdou pro chamtivost, sobectví a lakotu. Stejně tak Chelčický odmítá vyšší vzdělání, ale i různé druhy umění, protože právě umění často provokuje, budí žádostivost a tím svádí ke hříchu. Petr má k tomuto odmítání dva důvody. Tím prvním je hříšnost, proti níž je třeba bojovat sebekázní a askezí, přičemž příkladem má být pravému křesťanu sám Ježíš Kristus. „Jedině takto, životním stylem, který by se dal nazvat umírněně asketickým, může člověk přemáhat či alespoň držet na uzdě

své hříšné sklony.“⁵ Druhý důvod Petrova odmítání má charakter sociálně kritický. Totiž ten, kdo má čas a prostředky na zábavu či na luxusní drahé zboží (např. šlechta), může je užívat jen proto, že je získal na základě moci nad druhými. Tím, kdo to nakonec všechno zaplatí, bude stejně chudý pracující člověk. Pravý křesťan se však nesmí obohacovat na úkor druhých.

Kdybychom měli nějakým způsobem zhodnotit Chelčického kritiku sociálního rozvrstvení společnosti, musíme konstatovat, že Petrova kritika je pohledem člověka, který nechce být součástí společnosti, již kritizuje. Tato společnost je podle něj nenapravitelná, proto by se praví křesťané od ní měli oddělit a vytvořit jakési ostrůvky víry v moři pohanského světa, které budou žít příkladným životem podle Kristova evangelia.

Poznámky:

¹ J. HALAMA, *Sociální učení českých bratří 1464 - 1618*, Brno 2003, strana 19.

² Srovnej: „Dobře si pamatujte, že žádný smilník, prostopášník ani lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristovu a Božím.“ (*Ef 5, 5*); nebo: „Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení.“ (*1Tm 6, 10*); citáty viz: *BIBLE, Český ekumenický překlad, Praha 1995*.

³ J. HALAMA, *Sociální učení českých bratří ...*, strana 20.

⁴ R. ŘÍČAN, *Dějiny Jednoty bratrské, Praha 1957, strana 33*.

⁵ J. HALAMA, *Sociální učení českých bratří ...*, strana 22.

Ahoj **děti** i **rodičové**,

máme tu pro vás příběh o pastýřovi a ovečce, **bludiště**
a **omalovánku**.

Michal

PASTÝŘ A OVEČKA

Jednoho dne pásł své na . Jedna z oveček se rozeběhla za . Běžela za ním a vůbec si nevšimla, že se vzdaluje od stáda. Utíkala dál za , až se ocitla na okraji a ovečka spadla do . Schylovalo se k a pastýř se chtěl se svými vrátit rychle . Všiml si, že mu jedna chybí. Začal ovečku hledat. Prošel celou , prohledal každý . Začalo již , ale pastýř se nevzdával a začal na ovečku . Najednou uslyšel jak se odněkud ozývá tenké bé. se vydal za tím zvukem až došel na okraj . Nahnul se přes okraj a uviděl tam svou . Hned se za ní vydal, aby jí . Potom jí vzal do a spěchal s ostatními domů.

Pastýř měl velkou radost, že má zase všechny ovečky pohromadě.

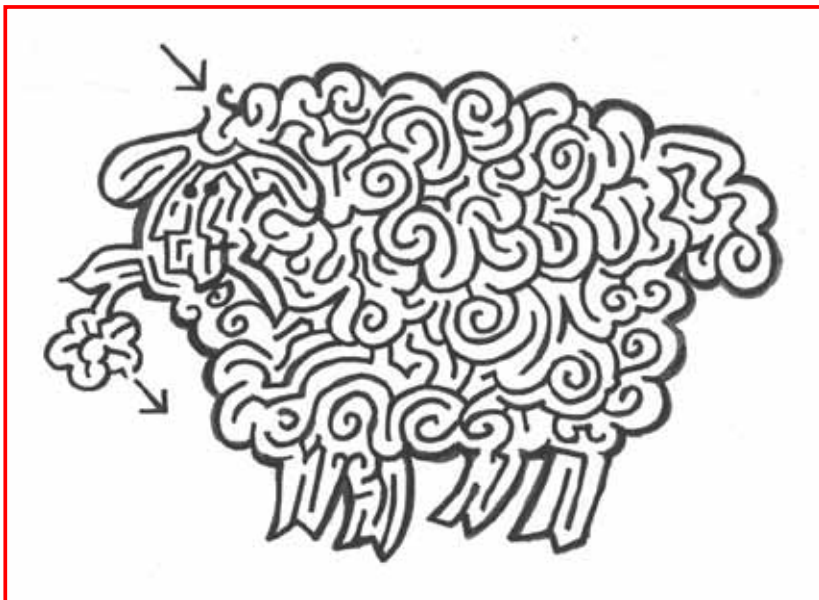

Také se vám děti stalo, že jste třeba hledali nějakou svou oblíbenou hračku a hledali jí tak dlouho až jste jí našli a měli z toho velkou radost? Nebo třeba když jste se ztratily v obchodě a jakou radost jste měly, když vás rodiče zase našli?

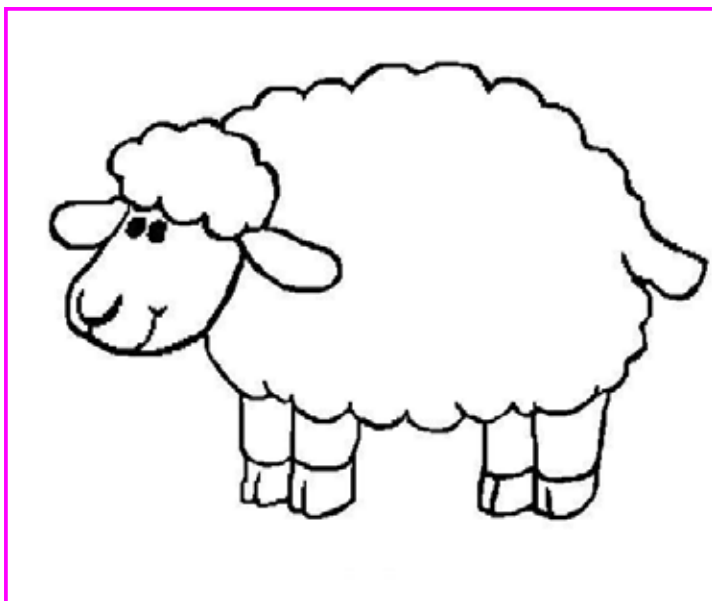
Příběh o pastýři a ovečce najdete v Bibli a dozvíte se tam, že my všichni jsme ztracené ovečky našeho Pána, který chce své ovečky zachránit.

Bože, děkuji Ti, za slunce a kvítí, za déšť, za ovoce, za chléb v každém roce, za tvůj pohled bdělý, za svůj život celý. Amen.

BLUDIŠTĚ

OMĀLOVÁNKA

Společenství i tradice

Když pohlédnu zpět na letošní rok, nebo dokonce na roky předchozí, uvědomím si, kolik požehnaných setkání jsem se mohl účastnit, kolik společných akcí jsme prožili společně s mladými lidmi z naší diecéze, a jak jsme se dokázali vzájemně poznat. Poznaly se ovšem i naše rodiny a zvláště děti (a to nemluvím o tom, jak stačily za těch pár let vyrůst). A také jsme poznali, že se máme o co opřít, totiž o naši církev, kterou tvoří generace našich prarodičů, rodičů, naše i našich dětí. Můžeme jen děkovat, děkovat, děkovat...

Bylo by samozřejmě málo jen se ohlízet zpět a bilancovat, zvláště v dnešní době, která nás nutí být stále lepší, úspěšnější. O to mi ale ani tak nejde. Vždyť čas Boží odměruje jinak a my bychom měli tikot Božích hodin slyšet i uvnitř Kristova těla – církve. I přesto bychom neměli přestat přemýšlet o tom, k čemu naše společenství směřuje a budujeme-li ho vůbec nějakým směrem. Už jen proto, že jeho nedílnou součástí jsou právě naše děti.

Otče náš, děkuji, že Ti záleží na celé naší rodině. Prosím, aby Tě všichni moji blízcí mohli poznat. Pomož mi být pro ně příkladem lásky a služby. Vyznávám, že všichni potřebujeme Tvé moudré a láskyplné vedení, abychom mohli vytvářet krásné rodinné společenství. Ochraňuj naše děti, aby nebyly strhávány špatnými příklady. Čekám na Tvou pomoc a prosím“ buď v naší domácnosti Pánem. Dej, aby náš rodinný život byl veden Tvým slovem a modlitbou. Prosím Tě, aby se naše rodina stala oázou klidu a pokoje v dnešní neklidné a narušené době. Amen. (modlitba.cz)

Když tak o nich přemýšlím, vyvstává mnoho otazníků o tom, kam jednou doputují, ať v životě občanském, tak ve víře. Paradoxně je ale možná jednodušší si odpovědět, co pro jejich růst ve víře udělat. Tváří v tvář svým dětem a ze společných okamžiků s jinými rodinami musím říci, že je velice těžké zjistit, co je pro to které dítě nejlepší. Dvě věci udělat jistě můžeme: můžeme s dětmi neustále mluvit o Bohu a ukazovat jim ho a také můžeme prostřednictvím naší lásky k dětem dokazovat, že i je miluje Bůh.

Možná to vypadá snadně, ale snadné to zároveň je i není. Na to první, hovořit o Pánu, si určitě dokážeme najít vhodné místo i dostatek času. To by šlo. Ale ukazovat dětem neustále lásku? To dá práci, sebeovládání, odříkání, pokoru i vlastní zralost. Každý rodič zná jistě chvílky, kdy emoce převládnu nad mateřskou nebo otcovskou láskou. Jsme prostě nedokonalí a tak, jak nás miluje Hospodin, my milovat nedokážeme.

Tak jak si tedy my rodičové pokládáme otázky ohledně našich dětí, pokládáme si je i ohledně nás samých. Jak dokážeme dětem ukázat Boží lásku tak, aby uvěřili nejprve nám a potom začaly věřit samostatně? Těžká otázka, na kterou těžko hledáme odpověď. Jsme vděční za společenství a za setkání, neboť můžeme odpovědi hledat společně. Za to také děkujeme.

Máme ovšem dostatečně dobrý základ k tomu, abychom dokázali nalézt odpovědi? Z našich rozhovorů vyplynulo, že základy máme velmi různé. Někdo z nás byl ve víře vychován, někdo ne. Někdy se zase až zdá, že chybí kontinuita mezi generacemi. A tak se nám stalo, že jsme hledali oporu v tradici. Podívejme se třeba, co nám říkají katechismy římsko-katolické církve a br. Rudolfa Medka o modlitbě, která jediná může nabídnout jisté odpovědi. (Zajímavé je i vyjádření víry římsko-katolické církve v publikaci <http://www.vira.cz/youcat>.)

§2558 *Co je modlitba? „Tajemství víry je veliké.“ Církev je vyznává v apoštolském vyznání víry (první část) a slaví je ve svátostné liturgii (druhá část), aby život věřících byl ve shodě s Kristem v Duchu svatém, ke slávě Boha Otce (třetí část). Toto tajemství vyžaduje, aby v ně věřící věřili, aby je slavili, aby z něj žili v živém a osobním vztahu k živému a pravému Bohu. Takovým vztahem je modlitba. „Pro mne je modlitba vzlet srdce, je to prostý pohled k nebi, je to zvolání vděčnosti a lásky ve zkoušce i v radosti.“*

V/84 *Čemu říkáme „modlitba“? Modlitba říkáme důvěrnému rozhovoru s Bohem, kdy mu člověk otevírá své srdce, aby se s ním radil, za přijímaná dobrodíní děkoval a Pána Boha chválil, ze svých hříchů se vyznával, ve svých úzkostech a těžkostech prosil o pomoc, za jiné se přimlouval a sebe i své blízké odevzdával do Boží vůle a Boží ochrany.*

Kdo z vás si klade podobné otázky nebo ho třeba jen zajímají ty naše, toho zveme, samozřejmě i s rodinou, na víkendové setkání na Lipové na přelomu zimy a jara. Pozvánky budou! Michal

Můj život s hudbou

Rozhovor s br. farářem Zdeňkem Kovalčíkem

Jste původní profesí pedagog, především ale muzikant. Hudba – to je pojem, který se vybaví v souvislosti s Vaším jménem doslova napříč církví. Co Vás přimělo k tomu obratu, že jste namísto pedagoga zvolil službu v církvi?

Už moji prarodiče, kteří patřili k zakladatelské generaci naší církve, dostali do vínku dar zpěvu. Poskytli svým třem synům hudební vzdělání. A tak mé dětství provázal zpěv jako samozřejmá součást života. Už na základní škole jsem měl štěstí na učitele hudební výchovy a asi bychom jako třídní kolektiv byli pro smích těm dnešním, neboť jsme se těšili na každou hodinu zpěvu, dokonce jsme spontánně zpívali vícehlasně lidové písně.

Vyrůstal jsem v jednom domě s o tři roky starší kamarádkou, která již studovala na Pedagogické fakultě v Ostravě a zpívala v tamním vysokoškolském sboru. Přemluvila mě, abych také začal zpívat – a to už jako středoškolák, což byl další mocný impuls. Začal jsem navštěvovat koncerty, zapojil jsem se do činnosti ostravské pobočky Hudební mládeže. A to byly momenty, které rozhodly o volbě povolání. Podal jsem si přihlášku ke studiu učitelství, obor český jazyk a literatura a hudební výchova. V té době jsem žil pravidelně jako člen církve v náboženské obci Slezská Ostrava. Byl jsem vyzván k práci v pěveckém sboru náboženské obce, který vedl tehdy varhaník, hudební pedagog Zeno F. Tomeš. Jednou na Zelený čtvrtek jsem seděl v lavici sboru, blížil se začátek bohoslužby. Sestra farářka Vlčková na mne pokynula prstem a sdělila mně, že varhaník asi zapomněl přijít a že mám jít hrát. To byl další impuls k tomu, abych si pořídil noty – varhanní školu a začal se učit hře na varhany. Pak jsem hrál už častěji, dokonce jsem přijal místo varhaníka v náboženské obci Ostrava-Heřmanice, kde jsem také založil pěvecký sbor.

Po absolvování vysoké školy a po vojně jsem začal učit na jedné z nejprestižnějších základních škol v Ostravě na Ostrčilově ulici. Tam jsem také vedl školní pěvecký sbor. Později jsem byl přijat jako odborný asistent na katedru českého jazyka a literatury ostravské pedagogické fakulty. Mými obory se staly literatura pro mládež a didaktika literární výchovy. Zde, zejména v 90. letech, jsem našel plné uplatnění věnovat se tabuizovaným tématům oblasti zvané literatura pro děti a mládež s náboženskou tematikou, recenzoval jsem také čítanky a učebnice literární výchovy. Přivítal jsem společenské změny a zatoužil jsem své schopnosti a dovednosti dát naplno do služeb naší církve. Stal jsem se ve Slezské Ostravě pravou rukou bratra faráře Zdeňka Lapiše, hrál jsem na varhany, na přelomu let 1989/90 jsem ze svých přátel, členů a sympatizantů církve, založil při Husově sboru komorní sbor, který jsem vedl až do mého odchodu do Náchoda v r. 2001. Když bratr farář Lapiš někdy onemocněl, zastupoval jsem ho také jako laický kazatel. Často jsme spolu vedli hovory o církvi. Vědom si svého křehkého zdraví, vyslovil myšlenku, abych jako absolvent kazatelského kurzu a aktivní laický kazatel požádal o jáhenské svěcení. Dne 10. dubna 1997 jsem našel bratra faráře Lapiše mrtvého v kanceláři. A to byl klíčový moment: naplnit přání toho, který nás opustil. A tak se situace sběhla rychle – požádal jsem o vstup do duchovenských služeb.

Pravděpodobně největší tradicí v církvi mají Vaše dlouholeté varhanické kurzy. Jak jste s touto prací spokojen? A dále – věnujete se ještě nějakým dalším činnostem, ve kterých propojujete službu v církvi s hudbou?

Kurzy varhaníků a zpěváků naší církve jsou velmi smysluplné a mají velkou tradici, letos se uskutečnil již 18. kurz v Hradci Králové.

Na počátku devadesátých let jsem se stal členem ústřední rady církve jako laik za Olomouckou diecézi. Při jednom jednání se hovořilo o potřebě obnovy různých setkání a kurzů. Byl

jsem požádán o organizaci prvního hudebního setkání v roce 1994. V Brně na Lipové se tehdy sešlo 25 účastníků. Následovaly další ročníky. Kurz je určen pro zájemce z církve, začátečníky i pokročilé, jsme otevřeni i lidem z jiných církví, případně doslova „z ulice“. Program se stabilizoval do tradičního rámce devíti dnů. Den je orámován ranní a večerní pobožností, ty vede spirituál kurzu. Do roku 2000 to byla vzácná duchovní – sestra Miloslava Skálová, pak jsem byl odkázán i na tuto službu, což pro mne bylo velmi náročné. Od roku 2003 je spirituálem kurzu bratr emeritní patriarcha Josef Špak, sám vynikající zpěvák. Při pobožnostech se střídají ve varhanním doprovodu účastníci kurzu a věřte, že přezpíváme doslova půlku Zpěvníku. Pak individuálně pracujeme u varhan, jednotlivci a skupinky. V odpoledním čase věnujeme pozornost hlasové výchově, nácviku sborových skladeb, kurz je obohacen také odbornými přednáškami. Finálem je veřejný koncert účastníků kurzu a celý kurz je ukončen v sobotní den songovou bohoslužbou. Práce je to namáhavá, náročná v přípravě i organizaci, ale přináší vzácné plody. Kurz stmeluje k trvalým přátelstvím a upevňuje víru. Dokladem toho je skromný fakt, že za tu dobu tři účastníci byli pokřtěni, dva mladí lidé se poznali a po čase uzavřeli sňatek.

Své vědomosti využívám i v dalších oblastech, nezbytných pro život církve. Jako člen zpěvníkové komise jsem se podílel na revidovaném vydání Zpěvníku (2001). Jako člen liturgického sněmovního výboru jsem se účastnil práce na přípravě vydání Liturgie, Agendy I, nyní se zabývám revizí a přípravou oficiálního vydání pohřební agendy – Agenda II. Pro futuro vybírám a upravuji vhodné zpěvy z liturgické starší tvorby. O církevní hudbě, liturgii, Zpěvníku přednáším na mnoha místech. V jubilejním roce 2010 jsem publikoval studii Hudba v ČČSH v knize vydané k 90. výročí církve. Zkušenosti varhaníka a sbormistra zase uplatňuji při mnou realizovaných rozhlasových a televizních přenosech bohoslužeb naší církve. A stále spolupracuji s mými ostravskými přáteli, s nimiž tu a tam koncertujeme na různých místech.

Ted' trochu osobněji. Já sám si vzpomínám, že v mém životě byly okamžiky, kdy to byla právě hudba, co mně pomáhalo „udržet nad vodou“ a dodnes se bez ní neobejdu. Co znamená hudba jako taková pro Vás, pro Váš život a jaké oblasti a jaké hudební období máte nejraději? Eventuelně: jací jsou Vaši oblíbení autoři.

Z již uvedeného vyplývá, že hudba sehrává v mém životě důležitou roli. Bez ní by nebyl život životem. Jsem interpretem, ale také posluchačem. Sleduji hudební lahůdky na vlnách rozhlasu, či televize, ve Zlíně navštěvuji koncerty Filharmonie B. Martinů v nádherném prostředí Kongresového centra, rád zajdu na hudební večery, které někdy organizují církve ve Zlíně. Když mám volno, usedám k varhanám nebo ke klavíru. Miluji duchovní hudbu od gregoriánského chorálu po současnou produkci. Alfou a omegou z tvůrců pro varhany jsou pro mne Bach a autoři českého baroka. A k mým oblíbeným skladatelům pak patří čeští mistři – Smetana, Dvořák, Janáček. A když se sejdu s přáteli, pak také musí zaznít lidová píseň.

Věnujete se hudbě, která je úzce spojena s křesťanskou vírou. Jak se díváte na soudobou tvorbu v této oblasti, a to jak v tzv. vážné hudbě, tak v tom, co bychom mohli nazvat „křesťanská populární hudba“? Myslíte si, že právě tato část (tzn. populární, rozšířená mnohde mezi mládeží) má nárok dosáhnout opravdové hloubky, anebo má spíše rysy „agitační“?

Ta oblast je velmi široká. Ukazuje se, že hodnotná produkce je nadkonfesijní; zde bych uvedl písně Petra Ebena či bratří Rejchrtů. Naše církve v šedesátých letech obohatila díky bratru Luboši Svobodovi křesťanskou hudbu o tzv. songy, které ve své době byly velmi populární. Ty písně jsou velmi zvěstné, mají nádherné, vroucí texty Pavly Zachařové, Zdeňka Svobody aj. Připomínám také dosud nevydanou tvorbu bratří Mikuleckých, kteří nejdříve v Praze u Mikuláše, pak v kostelíku Jana Křtitele Na prádle hráli a zpívali při tehdy velmi oblíbených songových bohoslužbách. Jinak v mno-

hém nás předběhli bratři evangelíci vydáním hodnotných zpěvníků pro děti a mládež *Buď tobě sláva* (1981) a *Svíta* (1992). Zajímavým fenoménem jsou zpěvy komunity Taizé, jež vstoupily i do širšího povědomí v mládežnických kruzích, jsou vřazovány i do zpěvníků. U nás patří k vrcholům dílo Petra Ebena, ať již tvorba varhanní, či vokální. Neměli bychom zapomenout na skladatele a upravovatele písni Zdeňka Lukáše, který vyrůstal v naší církvi...

Vím, že v některých církvích jsou oblíbené tzv. „kytarovky“, které vzbuzují zájem o hudbu a víru mezi mladými. Je to jistě chvályhodné. Nicméně jsem v této oblasti trochu konzervativní. Ať se zpívá s nasazením ale kultivovaně. Vše má mít svou míru. Vyslovuji názor, že tam, kde ryk decibelů ohlušuje, tam může také ztlumit i to, proč se vlastně společenství schází.

A tak bych přál i našemu společenství hodně nadšených, obětavých muzikantů a zpěváků, kteří by pozvedli úroveň na našich kůrech a dokázali probouzet hudbou víru. Začít však musíme u těch nejmenších, aby z nich vyrostli lidé, které bude provázet hudba v každém dni. Aby „plni Ducha zpívali a chválili Pána“.

Ptal se Miroslav Kubíček

Bratr farář Zdeněk Kovalčík za varhanami

Doporučujeme ...

Obrátili jsme se na některé z našich duchovních s dotazem, jaká literatura je v poslední době zaujala a mohli by ji doporučit nám ostatním. Zde jsou jejich krátké odpovědi:

Nedávno zosnulý kardinál **Tomáš Špidlík SJ** zanechal po sebe ohromné dílo. Pokud nechcete študovat jeho zložitou teologii Východu, sahněte po jeho knize **Slyšet Boha v ranním vánku** (Karmelitánské nakl., 2005). Sú to krátke zamyslenia nad Písmom, ktoré si pripravoval pre rozhlas. Múdre, vtipné, výstižné a plné inšpirácie. Určite ocenia všetci, ktorí hľadajú vhodné zdroje pre kazateľskú službu.

Pokiaľ vás zaujíma medzináboženský dialóg, určite sahnite po knihe **Mnich a lama – Rozhovory s Frédéricem Lenoirem** (Volvox Globator, 2005). Je to úžasné čítanie: dialóg medzi budhistickým lámom Džigme-rinpočhem a jezuitickým mníchom Robertom le Gallom. Nielenže lepšie spoznáte buddhizmus, ale prehĺbite si aj svoje poznatky z kresťanskej viery. A čo je úžasné – zistíte, koľko priesečníkov obe náuky majú.

Juraj Jordán Dovala
farář v Hodoníně

Antony de Mello: Hledání Boha – Ignaciánská duchovní cvičení (Praha, Portál, 2011). Antony de Mello (1931-1987) je známý autor duchovní literatury. Kniha obsahuje soubor exercičních úvah nalezených v autorově pozůstalosti.

Čítace z přebalu knihy: „Kniha představuje autorovo vrcholné dílo, které zahrnuje jeho životní i spirituální moudrost a je významnou tečkou za jeho předčasně ukončeným životem.“

Martin C. Putna: Václav Havel – Duchovní portrét v rámu české kultury 20. století (Praha, Knihovna Václava Havla o.p.s. 2011).

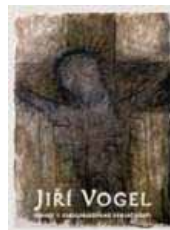
Z recenze Erazima Koháka: „Toto není běžný životopis, faktický popis událostí. Putna rozprostírá před čtenářem kultivovaný výklad smyslu duchovního prostředí, z něhož vzešel a v němž žil Václav Havel.“

Znovu si nad touto knihou uvědomuji také zvláštnosti vztahu české společnosti a kultury k náboženství a duchovním hodnotám. Zajímavé jsou též úvahy o českých mýtech a antimýtech, o určité státnicko-spirituální vizi povýšit Čechii na model duchovního státu. Velmi dobře napsaná kniha, podnětná k dalšímu promyšlení. Vřele doporučuji.

Petr Šandera
biskup

V poslední době jsem četl, díky vikariátní konferenci, ze systematické teologie: **Jiří Vogel, Církev v seku- larizované společnosti.**

Z biblistiky mám rozečtené knihy od **Jiřího Beneše.**

Z praktické teologie: **365 dní s Otcem Piem a životopis Dona Bosca.**

Takže kdybych měl něco doporučit, tak je to určitě Vogel a cokoliv od Beneše, popřípadě i Jana Hellera.

Lubomír Pliska
farář v Kvasicích

Olivier Clément: Duchovní průvodce pro naši dobu.

Autor se narodil v jižní Francii, žil v letech 1921 – 2009. Ve 27 letech konvertoval k pravoslaví a dnes patří k významným pravoslavným teologům.

Jeho útlá kniha *Duchovní průvodce pro naši dobu*, která vyšla ve Francii v roce 2008 (u nás v roce 2010), se dotýká řady aktuálních témat, která inspiřují k dalšímu promýšlení. Např.: křesťané mezi se-kularitou a liturgií; teologie přátelství; židé, křesťané a muslimové; přátelé chudých – přátelé Ježíše.

V poslední kapitole vyjadřuje autor své přesvědčení, že Západní Evropa je a bude stále více nucena volit mezi nicotou a sva-tostí, anebo cituje Pavla Florenského – mezi šílenstvím a Trojicí.

Ve třech meditacích v příloze se pak zamýšlí nad tím, jaký postoj mají zaujmout křesťané v dnešní společnosti. Jednou z mož-ných cest je podle něho „prorocké partnerství“.

Stojí také za zmínku, že Clément je autorem knihy **Tři mod-litby** (Otčenáš, modlitba k Duchu svatému a modlitba sv. Eféma).

Eva Buttová
farářka v Brně - Botanická

Ještě bychom chtěli upozornit na nově vydanou brožurku brat-ra faráře **ThDr. Radka Hobzy: Církev československá (husitská) 1920 až 1924 (Ideový vývoj v prvních letech.)**

Brožurka vyšla v Tiskovém středisku Brněnské di-ecéze a můžete si ji objednat v kanceláři Brněnské diecé-ze, nebo na e-mailu: pp.goldp@seznam.cz.

Pozvánky

Akademický klub Tábor zve na tyto přednášky:

14. ledna 2012 - Ing. Borek Bayer: V záři krásy, svobody žítí

11. února 2012 - Ing.PhDr Pavla Roupcová: Nanomateriály

10. března 2012 - Mgr Jarmila Plotěná: Co je unitarie

10. dubna 2012 - MUDr Jiří Dolina: Za smyslem života

Setkání se konají vždy 2. sobotu v měsíci v místnosti Církve československé husitské na ulici Botanická 1, Brno, 2.poschodí. Začátky v 14:30 hodin.

Informace o případných změnách programu dostanete na setkáních AKT, ve skřínce na budově diecéze, Joštova 7, nebo e-mailem: r.viktorin@centrum.cz

Srdečné pozvání vám i vašim přátelům.

za Radu AKT

R.Viktorin

* * * * *

Brněnská diecéze Církve československé husitské zve
na **Bohoslužby k 92. výročí založení církve**,
které se konají 8. ledna 2012 v 9.00 hodin
v Husově sboru na Botanické 1, v Brně.

Liturgií a kázáním poslouží PaedDr.Zdeněk Kovalčík, farář
v Náboženské obci CČSH ve Zlíně.

Tyto bohoslužby budou vysílány v přímém přenosu Českým rozhlasem. Zpívat bude Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava pod vedením Mgr.P.Dědicové. Varhanní doprovod: Lukáš Rydlo.

„Loučení s Vánoce“

8. ledna 2012 v 16:00 hodin se bude v evangelickém kostele ve Zlíně konat **koncert k výročí církve**.

Účinkuje: Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava.
Řídí: Pavla Dědicová a Zdeněk Kovalčík.

* * * * *

Světový den modliteb

první pátek v březnu, t.j. **2. března 2012** se opět bude konat Světový den modliteb, k němuž se připojíme také v **Husově sboru v Brně na Botanické**. Tradičně začínáme v 18:00 hodin ekumenickým shromážděním, které opět doprovodíme promítáním diapozi-tivů, abychom si přiblížili zemi, ve které pro nás připravili program. Tentokrát se společně podíváme do Malajsie.

Informujeme...

Do budoucna bychom Vás v našem „občasníku“ také rádi informovali o některých zajímavých kulturních akcích, které se konají v našem okolí:

Mezinárodní výstava s názvem

Obrazy mysli / Mysl v obrazech

je k vidění v **Brně v Uměleckoprůmyslovém muzeu, Husova 14**, a to do 18. března 2012. Tato výstava je připravena ve spolupráci s Německým muzeem hygieny v Drážďanech. Více informací získáte na www.moravska-galerie.cz

Rekonstrukce vily Tugendhat

v **Černopolní ulici v Brně** se dostává do vrcholné fáze. Znovu otevřena by měla být 29. února 2012 a první návštěvníci si ji budou moci prohlédnout 3. března 2012.

* * * * *

Moravské zemské muzeum

se v expozici „**Hynku! Viléme! Jarmilo!**“ vrací ke dvoustému výročí narození Karla Hynka Máchy (1810 - 1836). Snahou je opět přiblížit poezii těm, kteří ji považují za přežitý žánr. Brněnská expozice ale také klade důraz na Máchovo spojení s německojazyčnou středoevropskou kulturou.

Výstava v Dietrichsteinském paláci potrvá **do 31. března 2012.**

* * * * *

V prestižní vídeňské galerii Albertina (nejenom z Brna, ale z většiny naší diecéze coby kamenem dohodil a ostatní dojel) bude k zhlédnutí další z velkolepých výstav, pro tuto galerii typických: **Od 10. února 2012 do 13. května 2012** se zde koná výstava nazvaná „**Impresionismus od Moneta k Cézannovi**“ (kresby, akvarely, pastely).

Claude Monet: Jezírko s lekníny, kolem 1917-1919

Albertina, Víden - Sbirka Batlinerovch

Na Gorkého ulici v Brně vznikla nová galerie, nazvaná **Off/Format**. Věnovat se chce mladému českému umění. Vzhledem k tomu, že v posledních pár letech zanikly v Brně některé velmi dobré galerie zaměřené na současné umění, lze tento počín než vítat. Galeristé zároveň plánují i doprovodný program, jako autorská čtení, hudební pořady, přednášky apod.

* * * * *

A v neposlední řadě chceme také upozornit na činnost jihlavského klubu „**Zacheus**“, který funguje v prostorách fary naší církve. O jednotlivých pořádaných akcích získáte informace na *facebooku Zacheus Klub*, anebo na e-mailové adrese:

frantisektichy@email.cz

* * * * *

Výstavy ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové v roce 2012 – Galerie AMB:

Únor: Ivan Baborák – malby *vernísáz 7. února v 17:30*
Josef Žibrun – řezby, reliéfy

Březen: Vladimír Šnajdr – malby, kresby
vernísáz 6. března v 17:30

Duben: Jiří Hilmar – obrazy a objekty
vernísáz 3. nebo 10. dubna v 17:30

Proběhlé akce

Dne 17. prosince 2011 jsme v NO Kroměříž připravili tradiční vánoční besídku dětí se shromážděním Úcty a vděčnosti pro dospělé. Této akce se zúčastnily i děti z NO Morkovice.

Za náboženskou obec

J. Chaloupková
farářka v Kroměříži

Výročí a narozeniny

Narozeniny v období leden – duben 2012:

Ing. Petr Sadovský – 29. ledna (35 let)
kazatel v administrativě

Mgr. Barbora Plisková – 4. února (35 let)
kazatelka v Kvasicích

Alena Šuranská – 5. února (55 let)
zaměstnanec pracovního střediska Lipová

Mgr. Miroslav Kubíček – 19. března (60 let)
farář v Brně II

Mgr. Ludovít Kováč – 30. dubna (55 let)
farář v Brně-Řečkovících

Významného jubilea 80-ti let se 15. března dožívá

ThDr. Radek Hobza, farář v.v.

I když není duchovním Brněnské diecéze, rádi bychom ho uvedli mezi našimi jubilanty. Bratr farář se narodil v Třebíči a k naší diecézi měl vždy blízký vztah. V případě potřeby se rád a ochotně ujal i služby.

Tímto bychom se rádi připojili ke gratulantům.

**Milý bratře Radku, vyprošujeme Vám Boží milost
a požehnání do všech dalších dnů.**

Srdečně blahopřejeme.

Datový plán

Leden

- 3. 1. – modlitba Taizé (*Botanická*)
- 6. až 7. 1. – Kurz základů teologie
- 8. 1. – bohoslužba k výročí CČSH, sněmovní sbírka
(*rozhlasový přenos z Botanické*)
- 12. 1. – Vikariátní konference duchovních Vysočina
- 14. 1. – zasedání Ústřední rady
- 21. 1. – modlitba Taizé (*Prostějov*)
vzdělávání
- 24. 1. – Vikariátní konference duchovních
Východní Morava

Únor

- 2. 2. – Vikariátní konference duchovních Brno
- 3. 2. – jednání diecézního revizního finančního výboru
- 3. až 4. 2. – Kurz základů teologie
- 4. 2. – zasedání Diecézní rady
- 7. 2. – modlitba Taizé (*Botanická*)
- 9. 2. – Vikariátní konference duchovních Vysočina
- 11. 2. – zasedání Ústřední rady
- 16. 2. – jednání Teologického poradního sboru
- 17. až 18. 2. – vzdělávání pro statutáře náboženských obcí
- 18. 2. – modlitba Taizé (*Prostějov*)
- 22. 2. – Popeleční středa
- 28. 2. – Vikariátní konference duchovních
Východní Morava

Březen

- 3. 3. – vikariátní shromáždění Brno
- 6. 3. – modlitba Taizé (*Botanická*)
Vikariátní konference duchovních
Východní Morava
- 8. 3. – Vikariátní konference duchovních Vysočina
- 10. 3. – setkání mládeže CČSH v Praze
zasedání Ústřední rady
- 17. 3. – vzdělávání
modlitba Taizé (*Prostějov*)
- 24. 3. – diecézní setkání kazatelů a pastoračních
asistentů (*Staré Brno*)
- 30. 3. – jednání diecézního revizního finančního výboru
- 31. 3. – zasedání Diecézní rady

Duben

- 1. 4. – Květná neděle
- 3. 4. – modlitba Taizé (*Botanická*)
- 5. 4. – Zelený čtvrtek
- 6. 4. – Velký pátek
- 7. 4. – Bílá sobota
- 8. 4. – Hod Boží velikonoční (*Studijní sbírka Farského*)
- 12. 4. – Vikariátní konference duchovních Vysočina
- 14. 4. – zasedání Ústřední rady
- 20. až 21. 4. – Jarní kuropení – diecézní setkání
malých zpěváků
- 21. 4. – modlitba Taizé (*Prostějov*)
- 28. 4. – Diecézní shromáždění

Vinný kmen

občasník Brněnské diecéze číslo 6

Vydala Brněnská diecéze Církve československé husitské
v roce 2011

© Brněnská diecéze CČSH

Redakční rada: šéfredaktor: Miroslav Kubíček,
členové: Michaela Kubíčková, Mariana Košíčková,
Šárka Chytilová, Pavel Pospíšil

Sazba a tisk: Tiskové středisko DR CČSH v Brně.
Fotografie neoznačené autorem pochází z archivu DR.

Určeno pro vnitřní potřebu CČSH